

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 559/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Denisou Hostačnou, Dunajská 4, Bratislava, proti postupu a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/3 Gn 132/25/1000-8 z 3 júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy označeným upovedomením generálnej prokuratúry a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Navrhuje, aby ústavný súd zakázal generálnej prokuratúre pokračovať v porušovaní označených základných práv. Súčasne požaduje priznanie finančného zadosťučinenia 2 500 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 30. mája 2024 trestné oznámenie na [REDAKOVANÉ], ktorý sa mal dopustiť trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona tým, že mal o sťažovateľovi ako o vtedajšom vyšetrovateľovi lživo uviesť, že on a jeho kolegovia umelo vytvárajú prípady, manipulujú s výpoveďami v trestných konaniach týkajúcich sa drogovej trestnej činnosti, ktoré sťažovateľ vyšetroval, a svedkom sprístupňujú uznesenia predovšetkým vo vzťahu k trestným prípadom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

3. Uznesením vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I (ďalej len „vyšetrovateľka“) zo 17. septembra 2024 bolo trestné oznámenie sťažovateľa odmietnuté. Vyšetrovateľka dospela k záveru, že v predmetnej veci nebolo preukázané naplnenie skutkovej

podstaty trestného činu krivého obvinenia vo všetkých jej formálnych a materiálnych znakoch, absentovala tu objektívna stránka trestného činu spočívajúca v lživom obvinení inej osoby z trestného činu v úmysle jej privodiť trestné stíhanie.

4. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“) zo 7. novembra 2024 zamietnutá ako nedôvodná.

5. Sťažovateľ podal okresnej prokuratúre žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora a zároveň aj ďalšie trestné oznámenie na [REDAKOVANÉ] pre prečin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona, ktorou žiadal o predloženie spisového materiálu nadriadenej Krajskej prokuratúre Bratislava (ďalej len „krajská prokuratúra“). Upovedomením krajskej prokuratúry z 10. januára 2025 bol sťažovateľ oboznámený s tým, že sa stotožnila so závermi vyšetrovateľky aj okresnej prokuratúry a v postupe okresnej prokuratúry neboli zistené pochybenia. Zdôraznila, že z rozsiahleho dokazovania navyše nevyplýval ani úmysel [REDAKOVANÉ] privodiť sťažovateľovi trestné stíhanie, teda nebola naplnená ani subjektívna stránka trestného činu krivého obvinenia.

6. Keďže sťažovateľ bol toho názoru, že okresná a krajská prokuratúra odignorovali jeho podstatné námietky, 3. februára 2025 adresoval generálnej prokuratúre žiadosť o preskúmanie postupu prokurátorov. Upovedomením prokurátorky generálnej prokuratúry z 11. februára 2025 bol sťažovateľ informovaný o odstúpení podanej žiadosti krajskej prokuratúre k obsahovému vyhodnoteniu. Sťažovateľ listom z 12. februára 2025 informoval generálnu prokuratúru o získaní nových informácií a dôkazov, ktoré priložil k predchádzajúcej žiadosti. Toto podanie prokurátorka generálnej prokuratúry opätovne postúpila z dôvodu vecnej a miestnej príslušnosti krajskej prokuratúre a sťažovateľ a o tom informoval upovedomením zo 17. februára 2025.

7. Žiadosťou z 26. mája 2025 požiadal sťažovateľ generálneho prokurátora o preskúmanie postupu prokurátorky generálnej prokuratúry z dôvodu, že nebol špecifikovaný dôvod postúpenia jeho žiadosti z 3. februára 2025 doplnenej podaním z 12. februára 2025 krajskej prokuratúre.

8. V ústavnou sťažnosťou napadnutom upovedomení generálna prokuratúra uviedla, že svojimi podaniami sa sťažovateľ v podstate opätovne domáha trestného stíhania [REDAKOVANÉ], o ktorom je oprávnený rozhodovať v prvom stupni vyšetrovateľ, prípadne príslušný prokurátor. S poukazom na tieto skutočnosti boli podania sťažovateľ a služobným postupom postúpené krajskej prokuratúre, ktorá je oprávnená preskúmať postup okresnej prokuratúry a vyšetrovateľky. Generálna prokuratúra uviedla, že v zmysle § 62 ods. 1 Trestného poriadku je pre posúdenie podania rozhodujúci vždy obsah a záver, ako bude podanie posúdené a ktorý orgán je príslušný na jeho vybavenie, nevyplýva z označenia a subjektívnej predstavy pisateľa podania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ argumentuje, že generálna prokuratúra tým, že neposúdila jeho žiadosť z 3. februára 2025 doplnenú podaním z 12. februára 2025 podľa jej skutočného obsahu a meritórne sa ňou nezaoberala, porušila jeho základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z názvu podania vyplývalo, že sťažovateľ sa domáhal preskúmania postupu a rozhodovacej činnosti okresnej a krajskej prokuratúry, nie trestného stíhania [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ v podaní odkazoval na čl. 1 a čl. 3 ods. 3 príkazu generálneho prokurátora z 28. novembra 2019, poradové

číslo 11/2019, a v obsahovej časti podrobne rozoberal nedostatky odôvodnení prokurátorov okresnej a krajskej prokuratúry. Tie podľa sťažovateľa nedostatočne reflektovali na jeho rozsiahlu a komplexnú skutkovú a právnu argumentáciu, nezdôvodnili potrebu nevykonania sťažovateľom navrhovaných dôkazov a predostreli interpretácie, ktoré sú v extrémnom nesúlade s obsahom právnych postupov a prioritami spravodlivosti. Takto koncipovanú žiadosť nebolo možné považovať za opakovaný podnet. Zo strany generálnej prokuratúry teda išlo o zjavný prejav svojvôle a arbitrárnosti. Sťažovateľ na podporu svojich tvrdení poukázal na nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 415/2021 a sp. zn. III. ÚS 53/2024.

10. Sťažovateľ napokon namieta, že postupom generálnej prokuratúry došlo aj porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Tým, že sa generálna prokuratúra vôbec nezaoberala žiadosťou o preskúmanie postupu prokurátora z 26. mája 2025 a skonštatovala iba jej postúpenie krajskej prokuratúre, bola sťažovateľovi odopretá možnosť, aby bolo o jeho veci riadne a včas rozhodnuté. Sťažovateľ podal trestné oznámenie 30. mája 2024, ktoré bolo uznesením vyšetrovateľky zo 17. septembra 2024 odmietnuté. Tvrdí, že ani po niekoľkých mesiacoch nemá odpoveď na otázku, či vyšetrovateľka, okresná prokuratúra a krajská prokuratúra postupovali v súlade so zákonom.

11. Sťažovateľ odôvodňuje priznanie finančného zadosťučinenia tým, že vzniknutá situácia v podobe odopierania práva na spravodlivý proces, neprimeraná dĺžka konania a prietahy spôsobili sťažovateľovi nemajetkovú ujmu, ktorú nemožno primerane kompenzovať iba samotným konštatovaním porušenia jeho práv. Navrhovaná suma 2 500 eur reflektuje dĺžku prietáhov, vážnosť zásahu do osobných práv a slobôd sťažovateľa, psychickú ujmu spojenú s neistotou, stratou dôvery v právnu ochranu, pocit nespravodlivosti a existujúcu judikatúru ústavného súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na inú právnu ochranu nesprávnym postupom a napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry, ktorá sa podľa sťažovateľa meritórne nezaoberala jeho vecou, teda preskúmaním postupu podriadených prokuratúr v súvislosti s jeho trestným oznámením a argumentáciou v jeho ďalších podaniach.

13. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09, III. ÚS 14/2018, I. ÚS 239/2018, IV. ÚS 125/2019). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstávam sťažovateľa.

14. Ústavný súd považuje v súvislosti s predbežným prejednaním ústavnej sťažnosti za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného

súdu alebo orgánu verejnej moci, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi) nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

15. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

16. Generálna prokuratúra v napadnutom upovedomení v podstatných bodoch sťažovateľovi vysvetlila, že spôsob vybavenia jeho podaní z 3. februára 2025 a 12. februára 2025 prokurátorkou generálnej prokuratúry nebol nezákonný. Zároveň uviedla, že v upovedomení krajskej prokuratúry z 10. januára 2025 bol sťažovateľ poučený v zmysle príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní. V nadväznosti na to bez ďalšieho opatrenia alebo meritórneho rozhodnutia vec odložila.

17. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal trestné oznámenie, ktoré vyšetrovateľka uznesením odmietla. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra zamietla. Napokon podal sťažovateľ podanie označené ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora a trestné oznámenie, ktorý vybavila krajská prokuratúra upovedomením z 10. januára 2025. Z obsahu tohto upovedomenia vyplýva, že okresná prokuratúra komplexne posúdila postup vyšetrovateľky aj postup dozorujúcej prokurátorky. Krajská prokuratúra sa zhodla s právnymi závermi vyšetrovateľky, resp. následne okresnej prokuratúry, z ktorých vyplýva, že v predmetnej veci nebola splnená podmienka pre vyvedenie trestnej zodpovednosti pri trestnom čine krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona. V podstatnom uviedla, že páchatel musí chcieť alebo si byť aspoň vedomý, že iného lživo obviňuje z trestného činu, a byť s tým uzrozumený a súčasne chcieť alebo si byť aspoň vedomý, že v dôsledku jeho obvinenia bude táto osoba trestne stíhaná. Musí teda ísť o obvinenie zo spáchania určitého konkrétneho trestného činu. Navyše, absentuje tu naplnenie subjektívnej stránky trestného činu krivého obvinenia, keďže z dokazovania nebol preukázaný úmysel [REDAKOVANÉ] privodiť sťažovateľovi trestné stíhanie. Zároveň vo vzťahu k „novému“ trestnému oznámeniu na [REDAKOVANÉ] pre prečin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona uložila okresnej prokuratúre, aby sa ním zaoberala a odstúpila ho vecne a miestne príslušnému útvaru Policajného zboru na ďalšie konanie a rozhodnutie. V predmetnom upovedomení bol sťažovateľ poučený, že prípadná opakovaná žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu v tejto veci už nebude vybavovaná a rovnako na prípadné ďalšie podania v tejto veci nebude reagované ani zaslaním písomného vyrozumienia.

18. Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažovateľ napriek poučeniu v predmetnom upovedomení krajskej prokuratúry adresoval ďalšie podanie generálnej prokuratúre z 3. februára 2025 doplnené podaním z 12. februára 2025 vzťahujúce sa na danú vec. Po preskúmaní príslušného spisového materiálu a obsahu podaní sťažovateľa (v zmysle § 62 ods. 1 Trestného poriadku) dospela generálna prokuratúra k záveru, že sťažovateľ sa opätovne domáhal trestného stíhania [REDAKOVANÉ].

19. Ústavný súd sa v tejto súvislosti podrobne oboznámil s obsahom podaní sťažovateľa a konštatuje, že tieto skutočne svojím obsahom v podstatnom smerujú k už uvedenému. Možno preto súhlasiť so záverom generálnej prokuratúry, že príslušným orgánom na posúdenie tvrdení a dôkazov uvádzaných v sťažovateľových podaniach z 3. februára 2025 a 12. februára 2025 je oprávnený rozhodovať v prvom stupni príslušný vyšetrovateľ, prípadne príslušný dozorujúci prokurátor. Preto ak prokurátorka generálnej prokuratúry odstúpila sťažovateľove podania k obsahovému vyhodnoteniu krajskej prokuratúre a informovala o tom sťažovateľa upovedomeniami z 11. februára 2025 a 17. februára 2025, s poukazom na § 54 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov nešlo o postup priečiaci sa zákonu.

20. Generálna prokuratúra pritom v napadnutom upovedomení odkázala na poučenie v upovedomení krajskej prokuratúry vyplývajúce zo špecifikovaného príkazu generálneho prokurátora a bez konkrétneho opatrenia alebo rozhodnutia vec odovzdala krajskej prokuratúre. V uvedenom postupe ústavný súd neidentifikoval také okolnosti, ktoré by indikovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

21. Systém všeobecného súdnictva je charakterizovaný okrem iných aj zákonom stanoveným okruhom opravných prostriedkov, prípadne iných právnych prostriedkov nápravy. Nejde však o neobmedzený počet týchto opravných inštitútov, zákon stanovuje ich uzavretý počet. Obdobný princíp sa aplikuje aj v systéme orgánov činných v predsúdnom trestnom konaní, resp. v systéme prokuratúry, ktorá je kľúčovou inštitúciou v predsúdnom konaní trestnom. Sťažovateľ využil tieto dostupné právne prostriedky nápravy, pričom v upovedomení krajskej prokuratúry z 10. januára 2025 bol poučený, že v danej procesnej a skutkovej situácii už v tomto systéme nemá dostupný ďalší právny prostriedok nápravy. Sťažovateľ napriek tomu podal ďalšie podania týkajúce sa predmetnej veci, preto generálna prokuratúra bez ďalšieho opatrenia alebo rozhodnutia vec odovzdala krajskej prokuratúre. Takýto postup nemožno považovať za porušenie označeného základného práva sťažovateľa.

22. Možno dodať, že k vecnému prieskumu sťažovateľových námietok došlo zo strany krajskej prokuratúry v upovedomení z 10. januára 2025, ktoré však sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou nenapáda, preto ústavný súd nemôže skúmať opodstatnenosť námietok sťažovateľa vo veci samej (ústavnú udržateľnosť spôsobu vybavenia jeho námietok).

23. K nálezom sp. zn. III. ÚS 415/2021 a sp. zn. III. ÚS 53/2024, na ktoré sťažovateľ poukázal, možno uviesť, že ústavný súd v nich posudzoval odlišnú situáciu. Išlo o prípady, kedy podanie sťažovateľa výslovne označené ako trestné oznámenie, v ktorom boli konkretizované postupy, z ktorých sťažovateľ vyvodzoval podozrenie zo spáchania konkrétneho trestného činu, posúdil prokurátor nie ako trestné oznámenie, ale ako podnet, ale bez toho, aby sa vysporiadal so subjektívnou predstavou sťažovateľa o tom, že predmetné podanie napĺňa formálne a materiálne znaky trestného oznámenia. Vo vyrozumení následne prokurátor bližšie neodôvodnil, z akých dôvodov posúdil podanie sťažovateľa ako podnet, a nie ako trestné oznámenie. To viedlo k tomu, že nebolo vydané žiadne rozhodnutie podľa § 197 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré podľa citovaných nálezov dáva prokurátorovi dostatočný priestor na zákonom predpokladané vysporiadanie sa i s takým podaním, z ktorého je zrejmé, že k spáchaniu trestného činu nemohlo dôjsť, a preto nie je dôvod na začatie trestného stíhania. Ústavný súd tu konštatoval porušenie práva na inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, keď uzavrel, že z ústavného hľadiska nie je

dôvod na to, aby sa prokurátor vyhol rozhodnutiu podľa § 197 ods. 1 Trestného poriadku, a podanie, v ktorom je formulovaná subjektívna, hoc aj celkom nesprávna predstava o tom, že konkretizovaným postupom bol spáchaný trestný čin, nekvalifikoval ako trestné oznámenie, ale ako podnet.

24. Skutkový stav veci v sťažovateľovom prípade je však odlišný. Trestné oznámenie sťažovateľa bolo predmetom preverenia príslušnej vyšetrovateľky, výsledkom čoho bolo vydanie obsiahleho uznesenia zo 17. septembra 2024. Vyšetrovateľka v zmysle § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku rozhodla o odmietnutí trestného oznámenia, keďže nezistila dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku (odloženie veci, ak je trestné stíhanie neúčelné vzhľadom na okolnosti uvedené v § 215 ods. 2 Trestného poriadku). Toto rozhodnutie bolo následne preskúmané okresnou prokuratúrou na základe sťažnosti podanej sťažovateľom. Z uvedeného teda jasne vyplýva, že citované rozhodnutia ústavného súdu nemožno plne aplikovať na sťažovateľov prípad. S trestným oznámením sťažovateľa sa vyšetrovateľka a následne aj okresná prokuratúra vysporiadala Trestným poriadkom predpokladaným spôsobom v zákonom predpokladanej forme rozhodnutia.

25. Sumarizujúc uvedené, ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry a jej napadnutým upovedomením, ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

26. Druhá argumentačná línia sťažovateľa sa týkala porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom generálnej prokuratúry s odôvodnením, že sa vôbec nezaoberala jeho sťažnosťou z 26. mája 2025 a „skonštatovala iba jej nezákonné postúpenie krajskej prokuratúre“ a „ani po niekoľkých mesiacoch nemá sťažovateľ odpoveď na otázku, či vyšetrovateľ, okresná prokuratúra a krajská prokuratúra postupovali v súlade so zákonom“. Ústavný súd k tomu uvádza, že so zreteľom na už uvedený záver o ústavnej akceptovateľnosti postupu generálnej prokuratúry je samo osebe vylúčené vyslovenie porušenie označeného základného práva sťažovateľa. Napokon aj z časového hľadiska možno hodnotiť postup generálnej prokuratúry ako promptný, keďže na sťažnosť reagovala upovedomením vydaným 3. júna 2025. Preto ústavný súd aj v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

27. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu